

REDACCIÓ D'ORIOI GARCIA PUIG PER AL CONCURS DE COCA-COLA REDACTADA EL DIA 4 D'ABRIL DE 2016 PER A PRESENTAR A NIVELL DE TOT CATALUNYA.

Sóc l'Héctor, un noi de dotze anys . Visc a Catalunya amb els meus pares. M'agrada jugar a futbol i llegir llibres, dues activitats molt diferents però que m'apassionen. Tinc una vida força normal. De dilluns a divendres vaig a l'escola. A les tardes surto a jugar amb els meus amics en un parc que hi ha a prop de casa.

La meva mare és farmacèutica i el meu pare és periodista de guerra. Li agrada molt la seva feina perquè diu que retransmetent els herois de la guerra es pot aconseguir que la gent es solidaritzi amb els afectats més del que faria si no conegués els fets.

La meva mare porta bastant bé que el meu pare es jugui la vida per poder fer el que més li agrada, però a mi em costa molt assimilar que cada vegada que marxa per fer "un viatge de negocis", com diu ell, pugui no tornar a casa. Tampoc m'agrada el nom que posa als seus viatges perquè els fa semblar inofensius, com si cada vegada que marxa, tornarà a casa sa i estalvi. Al llarg dels anys, però, m'he anat acostumant als seus viatges, tot i que encara estic neguitós quan marxa. Per això li demano que em truqui quan arribi a l'hotel on s'allotja i que, quan tingui una estona lliure, parli amb mi a través de "l'Skype", perquè li pugui veure la cara i em tranquil·litzi.

Quan no hi és, la casa es veu buida, però la meva mare s'esforça perquè no em senti sol i sigui feliç. Em compra llibres, em porta al cinema i sempre es preocupa per mi, tot i que de vegades massa i tot.

L'últim viatge del pare va ser el pitjor. Va haver d'anar a un país africà on hi havia hagut molts periodistes assassinats, però ell es veia tranquil i confiat, com sempre. Ara em pregunto si era només una actuació perquè jo estigués tranquil, si ell se sentia tan nerviós com jo.

Aquell dia el vam acompanyar a l'aeroport i vam veure des d'una finestra com s'enlairava el seu avió. Un cop ja no el podíem veure, vam tornar a casa. El matí següent ens va trucar per dir-nos que havia aterrat bé i que al migdia començarien a anar als llocs afectats per la guerra. A la nit, vaig obrir "l'skype" i em vaig posar a parlar amb ell. Em va tranquil·litzar i em va dir que no hi havia hagut indicis de perill. Tot i això, aquella nit em va costar dormir.

Els dies van anar passant. El pare es veia feliç i m'encomanava la seva felicitat. Però, tot, tot, s'ha d'acabar i, el dia següent, a la tarda va venir la mare amb una cara trista i els ulls vermells de tant plorar i em va dir que hi havia hagut un atemptat a l'hotel del pare i que ell no havia pogut salvar-se. Vaig rebre la notícia sense pestanyejar, però a l'acte, vaig tancar-me a l'habitació i em vaig quedar mirant la paret fins que em vaig adormir. L'endemà al matí no vaig anar a l'escola, ni el dia següent. A la nit del tercer , vaig somiar que el meu pare em deia:

-T'estimo, Héctor, i, recorda que l'única persona que no s'equivoca mai és aquella que mai no fa res.

Quan em vaig despertar, no entenia el significat de la frase, però, al cap d'una estona de reflexió, vaig entendre per fi el seu significat. El pare em deia que ell era conscient del perill de la seva feina, però que creia que valia la pena el risc, si així podia fer el que més li agradava i més l'omplia com a persona. Així que vaig vestir-me, em vaig penjar la motxilla i vaig anar cap a l'escola, sabent que era el que el pare hauria volgut.

Ara que ja sóc gran, em dedico al que més m'agrada : ensenyar als nens, però els estius vaig a fer feines humanitàries, un homenatge a la mort del meu pare.